

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
5:14	6:26	7:06
5:30	6:28	7:03
5:20	6:27	7:03
5:29	6:28	7:03
6:46	7:48	8:19
5:41	7:02	7:24

ישמחתו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

ההכנות לפסח

שואלין ודורשין

א. מנהג פשוט וקבוע בקהילות ישראל מזמן התלמוד, לאסוף מעות מבני העיר, ולחלק חטים או קמח או צרכים אחרים לנצרכים לצורך חג הפסח, וגביה זו קרויה "קמחא דפסחא". כל מי שדר בעיר צריך לתת לצורך "קמחא דפסחא", וכל אחד צריך לתת כפי ממונו שבירכו ה'.

ב. יש נוהגים מחביבות המצוה, שלא לאכול מצות מתחילת חודש ניסן, ויש שאף מפורים ואילך אין אוכלים מצות. ומעיקר הדין אסור לאכול מצות בערב פסח. מצות חמץ מעיקר הדין מותרים באכילה, אך רבים החמירו גם בזה, כדי לאכול את המצה לתיאבון בליל החג.

ג. בכל חודש ניסן אין אומרים תחנון, ומנהג הספרדים וכמה קהלות מבני אשכנז שאף 'למנצח יעקב' אין אומרים, אולם רוב קהלות האשכנזים נוהגים לאמרו.

ד. אסור להתענות בכל חודש ניסן, מלבד חתן וכלה ביום חופתם והבכורים בערב הפסח. וכבר נהגו הבכורים לפטור את עצמם מהתענית על ידי סיום מסכת או סעודת מצוה.

ה. היוצא בימי ניסן ורואה אילנות מלבליים, מברך "בְּרוּךְ אַתָּה ה' א' קָדוֹךְ הַעוֹלָם שֶׁלֹּא חָסַר בְּעוֹלָמוֹ דְבָר, וְבָרָא בּוֹ בְּרִיּוֹת טוֹבוֹת וְאֵילָנוֹת טוֹבִים לְתַנּוּת בָּהֶם גַּם אֲדָמָה". ובכמה קהלות מוסיפים מזמורים ובקשות לאחר הברכה.

ו. מי שיש לו הרבה בתים לבדוק, ואינו יכול לבדוק הכל בליל י"ד ניסן, יכול להקדים ולבדוק בלילות קודם לכן לאור הנר, אך לא יברך על בדיקה זו, ויזהר שלא להכנס לאותם מקומות עם חמץ לאחר הבדיקה. וכשיבוא לבדוק את שאר המקומות בליל י"ד, יברך את הברכה, ויתמכן לפטור בברכה זו אף את המקומות שבדק קודם לכן.

יעברו יותר על שום איסור. אך חכמים קבעו, כי אסור להשאיר בבית שום פירור ממשי של חמץ. ואם לא די בכך, חכמים קבעו, כי כל יהודי ויהודי, חייב לבדוק כל זווית ופינה אפשרית בביתו, לראות שאכן לא נותר שם משהו חמץ. ובזאת לא אמרו חכמים די, מלבד מלאכת הביעור עצמה, הטילו חכמים חובה על כל אחד ואחד לבטל את החמץ. כל זאת מחשש, שמא פן ואולי, בכל זאת קיים משהו חמץ בבית, ושמא פן ואולי, אדם יתקל באיזה ביסקויט בחג הפסח ותעבור לו מחשבה בראש שהוא מעוניין בה. וזה הרי דבר חמור מאוד, כאן זה כבר השער של איסור כרת רחמנא ליצלן.

ובדבר כזה, החמור כל כך, ושאדם רגיל בו בכל יום, לא הסתפקו בהרחקות רגילות, אלא הרחיקו והרחיקו עוד ועוד.

ומה בנוגע לשבת קודש?

כאן מדובר אף באיסור חמור יותר, איסור סקילה! כאן מדובר בדברים שאדם עושה אותם כל יום כלאחר יד. בוודאי שגם כאן צריכים לעשות משמרת למשמרת.

ומובן מאליו, כי בלי הכנה נאותה, בלי זהירות יתירה, לא שייך להכנס לשבת קדישנו כראוי. פשוט לא שייך, כפי שלא שייך להכנס לחג הפסח בלי הכנה נאותה.

עבודת הנקיון לפסח, שוים הם בערכם לקולות הנשמעים בדחילו ורחימו בקיום מצוות שופר. וכך רמז בתיבת קשר"ק שהם ראשי התיבות של קולות תקיעת השופר תקיעה ש'ברים תר'ועה תקיעה, שהם גם ראשי התיבות של עבודת הנקיון לפסח בשפת האידיש, שהם ק'ראצען ש'ייערען ר'ייניגען ק'אשערן, שמשמעותם לשפשף, למרק, לנקות ולהכשיר. והיה אומר את התפילה המודפסת במחזורים לאחר תקיעת השופר, יהי רצון מלפניך שאלו המלאכים היוצאים מן קשר"ק יעלו וימליצו על בני ישראל.

הבה, ננסה רגע לתאר, לו לא כך היו נראים פני הדברים.

כל אחד מבין שאין זה ניתן לתיאור כלל, כל אחד יודע שלא שייך להכנס כראוי לחג הפסח ללא ההכנות הללו. על אף שלא תמיד אלו הם הדרישות הנצרכות על פי ההלכה לצורך המוחלט של ביעור החמץ, ברוב הבתים עושים הרבה מעל ומעבר לדרישות ההלכה. ובכל זאת אף אחד אינו מיקל ראש בכך, אף אחד אינו חושב שאפשר להכנס אחרת לחג הפסח העומד בשער.

אך אם כבר, הבה ונתבונן גם בדרישות ההלכה המוחלטות מכל אחד ואחד.

נהג, מן התורה, היה די לבטל את החמץ בלב, ובכך לא

בכל בית יהודי, ימים אלו אינם ימים רגילים. הסדרים משתבשים מעט, והכל מסייעים במלאכה הכבדה של ניקיון הבית וצחצוחו המוחלט לקראת חג הפסח הקרב ובא.

כמה מרנין את הלב לעבור בימים אלו ברחובות קריה, ולשמוע מכל בית את הלמות הדפיקות על המזרנים והשטיחים כדי לנערם מכל משהו חמץ, ויחד עם זה כל משהו אבק. כמה נעים לאוזן שמיעת פעולת מכונות שאיבת האבק, העובדים שעות נוספות בכל מקום לנקות ולצחצח כל זווית נסתרת.

לא נופלים בצורה פתאומית מהסיר החמצי לשולחן הפסח, שבועות על שבועות, ימים על ימים, שעות על שעות, בכל בית יהודי עובדים לבער את החמץ והדומה לו מכל פינה אפשרית, הרבה הרבה יותר מהמוטל עלינו כחובה. בכל בית יהודי מנצחת האמא היהודיה, אשת החיל, על מפקדה זוטא של מבצע אדיר מימדים של התחדשות והתטהרות.

וכל אחד יודע, כי פעולות הכנה אלו, אינם פעולות הכנה גרידא. אלו הם פעולות קדושות, הנחשבות בעצמם למצוה נעלית, שהם המסייעות לקיום מצוות תשבתו כל שאור מבתיכם, באופן המהודר והמפואר ביותר.

בשם הרבהקדושמבארדיטשוב אף מוסרים, כי קולות אלו של

לשון חכמים

תאנא, אין לך בכל שבת ושבת שאין הקב"ה הולך לחול עם הצדיקים בגן עדן, וניזונין מההוא זיוא דאספקלריא המאירה, הדא הוא דכתיב 'עד שיפוח היום' זה יום השבת, 'אלך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה' זה העולם הבא. ואמר רב הונא, אל תתמה על זה, ומה בעולם הזה נותן הקדוש ברוך הוא רוח קדוש לכל אחד ואחד ביום השבת ומכתירים בו, הצדיקים שישנם בעולם הבא אינו דין להכתיר להם ביום השבת בכתר ת"ה. אמר רב הונא, אפילו הרשעים שבגיהנם מוכתרים הם ביום השבת, ושוקטים ונוחין. דאמר רב הונא אין לך רשע מישראל שאין לו מעשים טובים המועילים לו לעולם הבא, ואימת מועילים להם, ביום השבת, להיות כולם מוכתרים בכתר שבת.

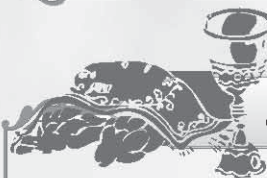
זוהר חדש בראשית יא, א.

פניני הלכה

שאלה: במסגרת ההכנות לחג הפסח הקרב ובא, הוצנעו כבר כל כלי האוכל העולים על שולחן החמץ במשך כל השנה, ונמצאים בארון סגור שאין אליו גישה. כעת ישנם בבית רק כלים חד פעמיים, האם אפשר לעשות את הקידוש על כוס חד פעמית?
תשובה: לכתחילה, ראוי להשאיר כוס אחת נאה ומכובדת לצורך הקידוש. אך באופן שאין כוס אחרת, אפשר לקדש על כוס חד פעמי, ועדיף לקדש על כוס חד פעמי מנייר עבה וקשיחה. נימוקי ההלכה: יש מפוסקי זמנינו הסבורים שלכלים חד פעמיים, כיון שעשויים לזרוק אותם לאחר השימוש, אין עליהם כלל תורת כלי, או שהוא נחשב כמו כלי שאינו שלם, ולכן אין ראוי לקדש בהם. מנגד, הרבה חולקים על כך וסוברים שיש להם תורת כלי, ומכל מקום בכל מצוה הרי ראוי לעשותה בכלים מהודרים ונאים, והוא מצוות עשה מן התורה, ואם כן בוודאי שלכל הדעות מן הראוי לקדש על כוס מכובדת ונאה. הכוסות העשויים מנייר, כיון שמיועדים הם לשימוש ממושך ועמיד יותר, אף שגם אותם רגילים להשליך, יש עליהם יותר חשיבות כלי, מהכוסות המיוצרים מפלסטיק שאין להם שום חשיבות וערך, ולכן באופן שאין ברירה, עדיף להשתמש בכוסות הנייר מאשר בכוסות הפלסטיק. אמנם, יש הסוברים שבאמת כלים אלו הם כלים גמורים, ורק מחמת שתמיד יש להם תחליף זול אנשים זורקים אותם, ולכן לדעתם אין כל מניעה להשתמש בכלים חד פעמיים, אם לא משום הידור מצוה.

מקורות: אגרות משה אורח חיים ג, טל; מנחת יצחק י, כג; שמירת שבת כהלכתה פרק מז הערה נא; ציץ אליעזר יב, כג.

אמרת השבת

בתפילות השבת מתפללים אנו: "קדשנו במצוותיך ותן חלקינו בתורתך שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך".

ביאר השפת אמת בדרך רמוז, כי חג הפסח הוא הכנה לחג השבועות וחג הסוכות, כי המה מדרגות זו אחר זו, שייציאת מצרים שבה הצטוו במצוות הראשונות של פסח ומצה היה הכנה למתן תורה ולהשראת השכינה בישראל, וחג הפסח הוא לזכר יציאת מצרים להכין לחג השבועות שהוא זכר למתן תורה ולחג הסוכות שהוא זכר להשראת השכינה.

ועל זה מבקשים: "קדשנו במצוותיך" היא מדרגה ראשונה - פסח, המצוה הראשונה שהצטוו בני ישראל, וגם הגלות והגאולה הוא ענין שלוחי מצוה. ואחר כך "ותן חלקנו בתורתך", הוא כנגד חג השבועות חג מתן תורה, ואחר כך "שבענו מטובך" הוא כנגד חג הסוכות שנמצאים בצלו של הקדוש ברוך הוא, "שמחנו בישועתך" הוא כנגד שמיני עצרת ושמחת תורה, שבהם עם ישראל שמח עם הקדוש ברוך הוא, ובוזה נשלמת בנין עם ישראל.

שפת אמת פסח תרמ"ג ד"ה וכתוב

פרשת השבת

וּנְפֹשׁ כִּי תִקְרִיב קִרְבָּנוּ מִנְחָה לַה' סֶלֶת
יְהִי קִרְבָּנוּ וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וַנִּתֵּן עָלֶיהָ
לְבִנָּה (ב, א)

במדרש רבה על פסוק זה הביאו את הפסוק בקהלת (ד, ו) טוב מלא כף נחת ממלא חפנים עמל ורעות רוח, ודרשו את הפסוק על מלוא קומץ של מנחת עני, שהוא טוב יותר ממלא חפנים של קטורת סמים דקה. כמו כן דרשו את הפסוק באופנים אחרים, ובאחד מהם אמרו "טוב מלא כף נחת" זה יום השבת, "ממלא חפנים עמל" אלו ששת ימי המעשה.

ביאר בספר תורת מהרי"ץ, כי האדם לעמל יולד, אבל אשרי מי שזוכה לעמל התורה, ואוי לו למי שמבלה את ימיו בחיי שעה. ובאמת אם היה אדם מאמין באמונה שלימה שכל מזונותיו קצובים לו מראש השנה עד ראש השנה, לא היה האדם רודף יומם ולילה אחרי מזונותיו, כי לא יחסר לו מכל מה שנקצב עליו מן השמים.

והנה, בזוהר הקדוש אמרו, שכל הברכות שלמעלה ושלמטה תלויות ביום השביעי הוא יום השבת, כי השבת משפיעה טובות וחסדים לכל ימות השבוע. נמצא שמי שהוא משמר את השבת ומענגה בקדושה ובטהרה, או כי אז בטח יהיה לו די מחסורו כל ששת ימי השבוע.

וזה כוונת המדרש, "טוב מלא כף נחת" זה יום השבת, כלומר שמשמר את השבת כפי הראוי, "ממלא חפנים עמל" בששת ימי המעשה, שבזה לא יהיה זקוק לעמול ולעבוד כל כך בששת ימי המעשה.

מעשה לשבת

בגדי השבת

להרגיש את נועם השבת בפנימיותה, ולא ממעשים חיצוניים גרידא.

בחיל ורעדה נכנסו לקודש פנימה, וסיפרו לו את כל המעשה מתחילתו, שכך וכך ישבו וחשבו, כך וכך החליטו, כך וכך ביצעו, והתוצאות המרות שבעקבות כך.

האזין הרבי בכבוד ראש לדבריהם, ואף על פניו עלתה תמיהה, היטב הכיר הוא את בני החבורה הקדושה הזו, ידוע ידע כי אין דומה להם בהשגות רוחניות אמיתיות, בעבודה כבירה שהם עובדים על עצמם להשיל מעליהם כל חיצוניות, הכיזד ניתן לומר שכל השגותיהם בעונג נועם השבת כולו חיצוני הוא?

פנה אליהם הרבי ושאל: "האם ביום הניסיון כשהכנתם הכל כמו לשבת, לבשתם את בגדי השבת אותם אתם לובשים מידי שבת?"

"אכן כן", השיבו התלמידים.

התבהרו פניו של החוזה ונענה ואמר להם: "עתה מבין אני את הדבר, בגדי השבת, יש בכוחם וסגולתם להקנות הרגשה של מעין טעם קדושת השבת, אף כשלוברים אותם בימות החול. אכן הרגשתם את נועם קדושת השבת עצמה, אך לא מושום המעשים החיצוניים שעשיתם, אלא שבגדי השבת אכן התקדשו בקדושת השבת, והשפיעו עליכם קדושה זו אף בימות החול."

נחה דעתם של התלמידים, בהבינם שיגיעם במשך כל השנה לא היה לריק, ואין תחושותיהם תחושות חיצוניות בלבד, אלא אכן זכו להרגיש את נועם צוף השבת הקדושה.

בשבת, יתרחצו ויתטהרו, יתקנו את שערותיהם ומחלצותיהם, יעטרו את שולחן הבית במפה צחורה, ידליקו אור בנרות שמן זך, יכינו מאכלים מיוחדים, וכן הלאה והלאה.

ואכן כך עשו, באחד מימי השבוע, הלכו לבית המרחץ, טבלו והזדככו, לבשו בגדי שבת, והכינו את שאר ההכנות בדיוק כמו יום שישי, כשלעת ערב ישבו לסעודה עם מאכלי שבת.

וההרגשה? אה, ממש עונג שבת, כשהם מתרוממים ומתענגים, ממש כמו ביום השבת עצמו.

הדבר היסב לכולם צער רב, כשהם הסיקו מכך, שאכן כל תחושותיהם ורוממות השגותיהם, כולם אך הרגשות חיצוניות המה, ואין זה נובע מתוקף קדושת היום, אלא רק ממעשים חיצוניים, בלא שום קשר לפנימיות.

החליטו הם להציג פשר דבר לפני רבם הקדוש החוזה מלובלין, כדי שיוורה להם הכיזד צריכים

בני החבורה הקדושה, תלמידי הרבי הקדוש מלובלין הקרוי החוזה, כשביניהם נמנה אף תלמידו הגדול חכימא דיהודאי רבי נפתלי צבי מרופשיץ, התוועדו לשיחה על דברים העומדים ברומו של עולם.

בתוך הדברים העלו את ההרגשה המרוממת אותה הם חשים מידי שבת, כשהם מרגישים בחוש את צוף טעמה של השבת, בהרגשה עילאית מרוממת, המעלה אותם לרוממות רוחנית חדשה מידי שבת.

רבי נפתלי צבי מרופשיץ, שהיה ידוע בעבודת האמת שבו, כשהיה עוקב ומשרש אחר כל הנהגותיו אם באות הם מעומק הלב פנימה, או שמא שמץ של רמיה ושקר יש בה, עמד והעלה תהייה. אכן

כן - מסכים אני עמכם - מידי שבת מרגישים כולנו את עונג השבת בגופינו ונשמותינו, אך האם באמת הרגשת עונג זה אכן באה מעומק הנפש המתרוממת ומתקדשת בכל שבת, או שמא הרגשה זו הרגשה מדומה היא.

הבה נחשוב - המשיך רבי נפתלי - הרי בכל ערב שבת, כל אחד עושה פעולות חיצוניות רבות המשנות את אורח חייו, טובל ורוחץ הוא לכבוד שבת, אוכל וטועם מהמאכלים המיוחדים שהתבשלו

לכבוד שבת, לובש בגדים מיוחדים, מתקן את גופו בתיקונים אלו ואחרים, גם הבית מצטחצח ומשונה את מראו באור יקרות, וכיוצא בכך, כך שבהחלט

יתכן שהשינוי אותו אנו חשים, מגיע בכלל מפעולות חיצוניות, שהם הגורמים לנו לתחושת עונג, ואין זה כלל איזה רוממות מיוחדת. נמנו וגמרו בני החבורה לעשות ניסיון באחד מימות החול, כשינהגו באותו יום בדיוק כפי שמתנהגים

דבריהם הם זכרונם

השל"ה הקדוש - רבינו ישעי' הלוי הורביץ זצוק"ל - י"א ניסן ש"צ - 380 שנה לפטירתו

אחד ממאורי האומה שהאירו את עיניהם של ישראל במחשכי הגלות, היה רבינו השל"ה הקדוש, ששמו מוזכר בסילודין בעם ישראל כולו מזה 400 שנה.

תופעה ייחודית התקיימה בו ברבינו השל"ה הקדוש, שמאז שהחל לכהן כרב ומרביץ תורה בישראל, לחמו כל הקהלות החשובות והגדולות ביותר ברחבי אירופה, להכתירו כעטרה לראשם, כך קיבל הוא כתבי רבנות מהערים הגדולות כקראקא שבפולין ווינא שבאוסטריה, וכך גם כיהן ברבנות הערים הגדולות והנוודות פרקנפורט ופראג, שם הוכר כאחד מגדולי הדור שאלפים שתו בצמא את תורתו ופסיקותיו, ובד בבד הוכר כיחיד בניו בחכמת הקבלה. בסוף ימיו עלה לשכון כבוד בארץ הקדוש, שם כיהן ברבנות בירושלים עיה"ק ובערים נוספות.

ספרו הנודע של רבינו הוא הספר "שני לוחות הברית" על שמה הוא קרוי "השל"ה הקדוש" אותו חיבר רבינו בעת שעקר לעלות לארץ הקודש. ביסודו של דבר נכתב הספר כצוואה לבניו, אך עד מהרה התפרסם הספר כספר יסוד לכל יהודי, בהיותו בלול בהלכה ומוסר, מנהגים וקבלה, בדברים המעוררים כל נפש.

אחד החלקים בספר, מיוסד על סדר יום השבת, ביריעה קצרה זו, לא ניתן להעתיק אפילו לא חלק מדבריו הקדושים, אך נצטט רק משפט אחד.

"ומדת חסידות וקדושה יתירה היא, להיות מוכנים לצורך שבת במלאכות כבידות בחצות, ומחצות ואילך יהיה העסק הכל בקדושת שבת שכולו שבת, דהיינו בהתעוררות תשובה ובתיקוני מעשים ובלמוד התורה. ככה יעשו כל בני ביתו עד זמן הדלקת נרות, וסימונך ל"א תעשה כל מלאכה. כי בהתחלת קדושה מחצות ואילך, ובתוספת שעה כמוצאי שבת שצריך להוסיף מקודש אל החול, הרי ל"א שעות".

ציון השל"ה הקדוש בטבריה

יְדֵי הַשֶּׁבֶת

יְלָדִים יְקָרִים:

בְּשָׁבוּעַ הַקָּרוֹב יִהְיֶה לְכַלְנֵנוּ הַרְבֵּה עֲבוּדָה: לְעֹזֵר לְנִקּוֹת אֶת הַבַּיִת לְקִרְאֵת חֵג הַפֶּסַח הַקָּרִיב וּבָא. אֶךְ בְּטוֹחַ הוּא, שְׂאִתֶּם לֹא לֹקְחִים אֶת זֶה פְּעֻבָּדָה קָשָׁה, כִּי הַעֲבוּדָה הַזֹּאת הִיא עֲבוּדָה שְׁמֵרוֹמָמָת אֶת הַנֶּפֶשׁ, מְבִיאָה סִפּוּק וְשִׂמְחָה, כִּי יוֹדְעִים שְׂיִישׁ לָזֶה מִטְרָה כֹּל כֶּה חֲשׂוּבָה, לְבַעַר אֶת הַחֲמוּץ וְלְהַכְשִׁיר אֶת הַמְּקוֹם לְשִׂמוּשׁ מִהַדָּר לְחֵג הַמִּצְוֹת.

הַמְּפָרְשִׁים עַל הַהַגְדָּה שֶׁל פֶּסַח מְסִבְרִים, כִּי אֶחָד הַפְּעֻמִּים שְׁחָזוּ"ל לְמַדּוֹ שֶׁהַשְּׂאֵלָה שֶׁל "מָה הַעֲבוּדָה הַזֹּאת לָכֶם" נִשְׂאֵלֶת עַל יְדֵי הַבֵּן הַרְשָׁע, כִּי רַק הַבֵּן הַרְשָׁע יָכוֹל לְהִתְיַחַס לְהַכְנֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַלְלוֹ, בְּיַחַס שֶׁל "עֲבוּדָה", וְלֹא בְּמוֹבָן שֶׁל עֲבוּדַת ה'. בְּעוֹד שֶׁפֶל אֶחָד מֵאַתְנֵנוּ, יוֹדֵעַ וּמְרַגֵּישׁ, כִּי זֶה מִמֶּשׁ לֹא "עֲבוּדָה", כֹּל הַמְּלָאכּוֹת הַלְלוֹ הֵם הַרְגֵּשׁוֹת חֲרוּת וּמְלָכוֹת אֲמִתִּית, כִּי אֲנַחְנוּ מְצַחֲצָחִים אֶת הַבַּיִת בְּמִטְרָה קְדוּשָׁה וְנַעֲלִית.

וּכְדָאֵי שְׁנֵתְחִיל לְחַוֵּשׁ כֶּה גַם בְּיַחַס לְעֲבוּדוֹת שֶׁל כָּל יוֹם שְׂיִישִׁי, שְׂמִכְיָנִים אֶת הַבַּיִת לְקִרְאֵת שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ, שְׂזֹאת הִיא מְלָאכָת קוֹדֵשׁ שֶׁל הַכְּנֶה לְשֶׁבֶת הַמְּלָכָה, אוֹתָהּ אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים בְּשִׂירָה נְעִימָה "לְכֵה דוּדֵי לְקִרְאֵת כְּלָה, פְּנֵי שֶׁבֶת נְקַבְּלָה". כְּשֵׁנִתְיַחַס כֶּה לְהַכְנֹת בַּבַּיִת לְקִרְאֵת בּוֹאָה שֶׁל הַשֶּׁבֶת, כֹּל הַמְּלָאכָה תִּרְגַּשׁ אֲצִלְנוּ כְּדָבָר שְׂעוֹזֵר וּמְסַיֵּעַ לְעֻנְג שֶׁבֶת, וְלֹא כְּעַל כְּבֵד חֲלִילָה.

שֶׁבֶת שְׂלוֹם.

משל ונמשל

משל לאדם שעבד בפרך מעלות השחר עד צאת הכוכבים, בסיום עבודתו עמד והלך לביתו. ויהי בהיותו על הדרך, ראה התקהלות של אנשים הצובאים על פתח בית מפואר, לשאלתו על מה צובאים כאן כולם, ענו ואמרו לו כי יש באולם הרצאה נהדרת של אחד המרצים בעלי השם, וכאן רוכשים את הכרטיסים לכניסה לאותה הרצאה נהדרת. אמר הוא לעצמו: "כל היום עבדתי כל כך קשה, מגיע גם לי שעה של הנאה", ואכן נעמד בתור, והוציא מכיסו מעט כסף שקיבל מעבודתו, ורכש לעצמו כרטיס, ופנה עם האחרים לעבר האולם.

כשנכנס לאולם, התמקם בכיסא מפואר, התפעל מיופי האולם, מהתאורה הנאה, ומהאווירה המרוממת. לאחר שעה קלה החל המרצה לשאת את דבריו, והוא בהיותו עייף ויגע מעמל היום, נרדם עד מהרה, עד שהתעורר בבעתה לקול שאון מחיאות הכפים הסוערות בגמור ההרצאה. שכנו שישב לצידו פנה אליו ושאל אותו "נכון היה נפלא?" ענה הוא "נכון, בוודאי". "איך אתה מסכם את השעה המרוממת" חזר ושאל השכן. ענה הוא ואמר "הכסא היה מאוד נוח, המיזוג באולם מאוד נעים". פנה אליו הלז ואמר לו: וכי בשביל כסא נוח הגעת לכאן? זאת היית יכול לעשות גם בביתך!

הנמשל: יום השבת הוא היום שניתן לעונג לנשמה, אדם המעביר את השבת בשינה ובשיחות חולין וקריאת עיתונים, דומה הוא לאותו אדם שהגיע להרצאה כדי לשבת על כסא נוח, כי לשינה וקריאת עיתונים לא היה צריך את יום השבת, את זה יכול היה לעשות בסתם יום של חופש.

על פי בן איש חי

יכולה היא שתרחם

הפצת הגליון השבוע

ולרפואת הילד

נתרמה לזכות

משה יעקב

רחל רעכיל בת אסתר גיטל

בן יונה

גדליהו בן אסתר גיטל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מיילי דמיטב. לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com